

ผลกระทบของการควบคุมตนเองกับการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกาย ของเด็กและเยาวชนชายที่ถูกควบคุมตัวในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชาย ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

Effect of Self-Control Theory on the Recidivism of Criminal Offences against Person among Male Juvenile Delinquents in the Bangkok Metropolitan Area

เสาวธาร โพร้กกลัด¹⁾

Saowathan Phoglad¹⁾

Abstract

The purpose of this research was to study the effect of self-control factors on offences against person recidivism in 154 male juvenile offenders in the Bangkok Metropolitan area. Specifically, the study examined elements of self-control theory which may predict offences against person recidivistic behavior. A variety of self-control factors were explored, including personal background variables. Data were collected from training schools in the Bangkok Metropolitan area, and the hypothesis was explored.

Results indicated that the sample had an average age of first offence against persons of 16.05 years, and the average current age of offenders was 19.11 years. The majorities of the participants were students (37%), at junior secondary school level (48.7%), and were Buddhist (96.75%). In total, more than half had parents who were married and living together, and they lived with their parents (62.3%). About community context, 16.9% of them lived in a slum, and 7.8% lived in a high crime rate community, especially for offences against the person. 81.2% of participants reported that they had committed fewer than 10 offences, and 73.5% had a criminal history background in offences against persons, including murder.

Multiple logistic regression analysis demonstrated that a high level of impulsivity, a high level of the simple task factor, a high level of risk taking, and a high level of temper were all significant predictors of offences against person recidivism. Implications of these findings, including ways for preventing and resolving these behaviors, are discussed.

Key words: juvenile against against person recidivism offender/self-control factors,multiple logistic regressions

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อหาผลกระทบของปัจจัยทางด้านการควบคุมตนเองและพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำทางด้านชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชน โดยศึกษาในกลุ่มเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายจำนวน 154 คนที่ได้รับการฝึกอบรมอยู่ในศูนย์ฝึกเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล กล่าวคือ การศึกษาในที่นี้มุ่งที่จะทดสอบตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบของทฤษฎีการควบคุมตนเองรวมถึงปัจจัยทางด้านภูมิหลังส่วนบุคคลที่สามารถจะใช้เป็นตัวทำนายพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำทางด้านชีวิตและร่างกาย ผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายมีอายุเฉลี่ยประมาณ 16.05 ปี หรือ 16 ปี 5 วัน และมีอายุปัจจุบันเฉลี่ย 19.11 ปี หรือ 19 ปี 11 เดือน เด็กและเยาวชนชายที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พบว่าเป็นนักเรียนนักศึกษาร้อยละ

1) นักวิจัย สถาบันทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Researcher, Human Resources Institute, Thammasat University

37 ซึ่งส่วนใหญ่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 48.7 และส่วนมากจะนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 96.75 ในจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ร้อยละ 62.3 อาศัยอยู่กับบิดามารดา และมากกว่าร้อยละ 50 ตอบว่า บิดาและมารดาสมรสและอยู่ร่วมกัน เกี่ยวกับลักษณะของที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนก่อนถูกจับกุม ร้อยละ 7.8 ตอบว่าบริเวณที่อยู่อาศัยนั้นมีอัตราการการเกิดอาชญากรรมสูงโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ประมาณร้อยละ 81.2 ของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสอบถามจะมีจำนวนครั้งของการกระทำผิดน้อยกว่า 10 ครั้ง และ ร้อยละ 73.5 กล่าวว่าประเภทดีของการกระทำผิดส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับคดีฆาตกรรม ผลจากการวิเคราะห์โดยใช้ multiple logistic regression พบว่าตัวแปรองค์ประกอบของทฤษฎีการควบคุมตนเองที่สามารถใช้เป็นตัวทำนายการกระทำผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนชาย ในการวิจัยครั้งนี้ยังมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ การมีระดับของปัจจัยความหุนหันพลันแล่น (impulsive) สูง, การมีระดับของปัจจัยการชอบใช้ชีวิตง่าย ๆ (simple task) สูง, การมีระดับของปัจจัยการชอบใช้ชีวิตแบบเสี่ยง (risk taking) สูง และการมีระดับของปัจจัยการมีอารมณ์โกรธและ ฉุนเฉียว (temper) สูง โดยผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการหาแนวทางป้องกันและแก้ไขพฤติกรรม ของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทางด้านชีวิตและร่างกายได้ต่อไป

คำสำคัญ: เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกาย/ ปัจจัยทางการควบคุมตนเอง/ การวิเคราะห์แบบ

Multiple logistic regressions

บทนำ

อาชญากรรม เป็นสิ่งที่สังคมส่วนใหญ่มองว่าเป็น การกระทำผิดที่มีอันตราย มีความรุนแรง และเป็น การทำลายความสุขของสังคม ซึ่งผู้ที่ได้รับผลกระทบจาก การอาชญากรรมต่างต้องการให้จับคนร้าย หรือ อาชญากร ด้วยวิธีการใดก็ตามให้ออกไปจากสังคม ดังนั้น พฤติกรรมการกระทำผิดจึงเป็นการแยกคนออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มคนดี และกลุ่มคนชั่ว การที่คนรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ชุมชน สังคม เมื่อวันเวลาผ่านไปสังคมย่อมมีการขยาย มีจำนวนสมาชิกเพิ่มมากขึ้น เกิดการขัดแย้ง เบียดเบียน รังแก เอาเปรียบ วิวาท และทำร้ายกันทั้งร่างกายและจิตใจ โดยมีรูปแบบต่าง ๆ หลากหลาย ความสลับซับซ้อนในวิธีการและกลุ่มคนกระทำผิดมีจำนวนเพิ่มขึ้น ความรุนแรงก็มีมากขึ้นด้วย

อาชญากรรม คือ การกระทำผิดทางอาญา (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542) ซึ่งเป็น ปัญหาของสังคมอย่างหนึ่งที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก โดยการกระทำผิดทางอาญานั้น ได้กระทำขึ้นโดย "อาชญากร" เช่น คดีฆ่าผู้อื่น ทำร้ายร่างกาย ข่มขืนกระทำชำเรา ลักทรัพย์ วิวางทรัพย์ ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์ เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์อาชญากรรม กับสังคมจะพบว่า (ถนัดถณดา พิษิตบัญญัติ, 2533)

1. อาชญากรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันกับสังคมทุกสังคม เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญคุกคามความสงบสุขของ ประชาชนและเป็นภัยต่อสังคม ทำลายชีวิตและทรัพย์สิน แสดงถึงความไม่สมบูรณ์และความบกพร่องของระเบียบ สังคม

2. การศึกษาอาชญากรรมในแวดวงสังคมวิทยา จะเป็นการศึกษาถึง พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของบุคคลต่อ สังคม วิเคราะห์หาสาเหตุแห่งความขัดแย้ง

3. ในอดีตปัญหาอาชญากรรมยังไม่เกิดมีมากนัก เนื่องจากว่าสังคมแบบเดิมเป็นสังคมที่มีจารีตประเพณี กำหนดไว้แน่นอน ทุกคนจะต้องปฏิบัติตามแบบแผนการ ดำเนินชีวิตวัฒนธรรมและสังคมของตนอย่างเคร่งครัด ผู้ใดฝ่าฝืนจะเป็นที่รังเกียจของสังคม

4. พฤติกรรมของคนเราจะแตกต่างกันไปในแต่ละ กลุ่ม แต่จะมีความคิดเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับการกระทำบางอย่างที่เห็นว่า ดีและสมควรให้ปฏิบัติ ถ้าใคร ไม่ปฏิบัติตามก็ไม่เสียหาย ในสังคมที่เจริญก้าวหน้ามี ติต่าง ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่ต้องการให้สมาชิกของ สังคมปฏิบัติจะออกมาในรูปแบบบัญญัติทางกฎหมาย ผู้ใด ฝ่าฝืนทำให้สังคมปราศจากความปกติสุขกระทบกระ เทือนสวัสดิภาพและสิทธิของผู้อื่น ผู้นั้นก็จะต้องได้รับ โทษ

อย่างไรก็ตาม สภาพการณ์หนึ่งของการเกิด

อาชญากรรมในปัจจุบันที่บุคคลในสังคมควรร่วมกันตระหนักถึงความเป็นปัญหาที่สำคัญคือ อาชญากรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมักจะเกิดจากอาชญากรที่มีอายุน้อยลงเรื่อยๆ จนกลายเป็นที่มาของคำว่า ยุวอาชญากร

ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยนั้น นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งและเป็นปัญหาที่ทุกภาคส่วนจะต้องให้ความสนใจและดำเนินการแก้ไขโดยเร่งรีบ ซึ่งจะเห็นได้จากข้อมูลทางสถิติในแต่ละปีนั้นมีจำนวนหลายหมื่นราย อย่างเช่นในปี พ.ศ. 2547 มีจำนวน 33,308 ราย และในปี พ.ศ. 2548 มีจำนวน 36,080 ราย ในปี พ.ศ. 2549 มีจำนวนถึง 48,218 ราย ในปี พ.ศ. 2550 มีจำนวนถึง 51,128 ราย และในปี พ.ศ. 2551 มีจำนวนถึง 42,766 ราย (รายงานสถิติคดีประจำปี, กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ, สำนักงานพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2551 : 22) นอกจากนี้จากการสำรวจกลุ่มของเด็กและเยาวชนที่มีการกระทำผิดซ้ำ พบว่าเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมากในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2533 - 2543 ในขณะที่อัตราการจับกุมระหว่างปี พ.ศ. 2542 - 2551 พบว่าเพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 29.4 โดยเฉพาะอย่างยิ่งคดีอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและร่างกาย พบว่าเพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 79.6 ซึ่งเป็นจำนวนที่มากกว่าคดีอาชญากรรมประเภทอื่นๆ (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2551) จากข้อมูลทางสถิติ จะเห็นได้ว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเพิ่มสูงขึ้นเป็นอย่างมากในช่วงระยะเวลา 20 ปี ที่ผ่านมา นอกจากนี้ยังพบว่า การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนยังมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นการกระทำผิดอย่างต่อเนื่องอีกด้วย ทั้งนี้คดีอาชญากรรมที่มีการกระทำผิดซ้ำโดยเด็กและเยาวชน 3 ลำดับแรก ได้แก่ คดีอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์ คดีอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และ คดีอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตร่างกาย

จากสภาวะการณ์ดังที่ปรากฏนี้ สังคมควรตระหนักร่วมกันว่าปัญหาของเด็กและเยาวชนเป็นปัญหาที่สมควรพิจารณาหาแนวทางแก้ไขอย่างเร่งด่วน และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่หน่วยงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องต้องหาแนวทาง หรือวิธีการควบคุมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ไม่ให้มีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น หรือมีการพัฒนาเป็นการกระทำผิดซ้ำอย่างต่อเนื่อง (Wiebush et al., 1995)

ในทางอาชญาวิทยา มีนักทฤษฎีอาชญาวิทยาหลายท่านที่พยายามค้นหาทฤษฎีเพื่อนำมาใช้อธิบายรูปแบบของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ หนึ่งในทฤษฎีที่นำมาใช้ในการอธิบายพฤติกรรมการกระทำผิดคือ ทฤษฎีทั่วไปของอาชญากรรม (ทฤษฎีการควบคุมตนเอง) โดยก๊อตเฟรดสัน และ เฮอร์ชี่ (Gottfredson และ Hirschi) โดยทฤษฎีดังกล่าว เป็นการพัฒนาทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social control) หรือ ทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social bond theory) ของ เฮอร์ชี่แต่เดิม และได้ผสมผสานเข้ากับทฤษฎีทางด้าน ชีวสังคม (Biosocial), จิตวิทยา (Psychology), พฤติกรรมปกติวิสัย (Routine activities) และ ทฤษฎีทางเลือก (Rational Choice theories) ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น (Gottfredson and Hirschi, 1990) ก๊อตเฟรดสัน และ เฮอร์ชี่ กล่าวว่า คนมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดหรือประกอบอาชญากรรมได้ทุกคน เนื่องจากขาดความอดกลั้น ขาดความยับยั้งชั่งใจ (Self restraint) นอกจากนั้น ยังอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีโอกาสจะกระทำผิดได้อีกด้วย นอกจากนั้น ทฤษฎีนี้แสดงให้เห็นว่า คนที่มีแนวโน้มหรือมีคุณลักษณะที่จะกระทำผิดสูง จะกระทำผิดได้ง่ายกว่าคนที่มีแนวโน้มหรือมีคุณลักษณะที่จะกระทำผิดต่ำ แนวโน้มหรือคุณลักษณะที่จะกระทำผิดจะติดอยู่กับตัวคนตลอดไป (The propensity to commit crimes remains stable throughout a person's life) (John McMullen, 1999)

อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีการควบคุมตนเองนี้ได้รับการพิสูจน์อยู่ตลอดเวลาตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบันและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่า สามารถอธิบายการมีพฤติกรรมอาชญากรรมหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลได้เป็นอย่างดี โดยการทดสอบทฤษฎีดังกล่าว งานวิจัยส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่การทดสอบองค์ประกอบของทฤษฎี เช่น ผลกระทบจากการควบคุมตนเองต่ำกับพฤติกรรมการกระทำผิด ผลกระทบจากโอกาสของการเข้าร่วมอาชญากรรมบนพื้นฐานของการควบคุมตนเองหรือความสามารถในการควบคุมตนเองในช่วงระยะเวลาที่เปลี่ยนไป (John McMullen, 1999)

จากเหตุผลดังกล่าวนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาผลกระทบจากปัจจัยของการควบคุมตนเอง หรือปัจจัยของทฤษฎีทั่วไปของการเกิดอาชญากรรมที่มีต่อพฤติกรรมการกระทำผิด โดยการศึกษาในครั้งนี้จะทำ

การพิจารณาใน 6 ปัจจัยตามแนวคิดของก๊อตเฟรดสัน และ เฮอร์ซิช คือ ความหุนหันพลันแล่น (impulsive), การชอบเสี่ยง (risk taking), การใช้ภาษากายมากกว่าภาษาพูด (physical activities), การยึดถือตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง (self center), มีอารมณ์โกรธฉุนเฉียวง่าย (temper), รวมถึงมักจะเลือกทำงานที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน (simple task) อันจะส่งผลต่อการมีพฤติกรรมกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนชายที่มีพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำ หรือมีแนวโน้มในการกระทำผิดอย่างต่อเนื่องในคดีชีวิตและร่างกาย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงผลกระทบของการควบคุมตนเองกับการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนชาย
2. เพื่อศึกษาถึงผลกระทบของแต่ละปัจจัยของทฤษฎีการควบคุมตนเองของการกระทำผิดกับการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนชาย
3. เพื่อเป็นแนวทางของการศึกษาในประเด็นการควบคุมตนเองกับการกระทำผิด การมีพฤติกรรมกระทำผิด หรือการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในคดีความผิดอื่น ๆ

วิธีการศึกษา

ขอบเขต

ในการศึกษาครั้งนี้ มีขอบเขตในการศึกษา เป็นการศึกษาผลกระทบของการควบคุมตนเองกับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน เฉพาะเด็กและเยาวชนชายกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายที่ถูกควบคุมตัวในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรม ฯ บ้านกรุดา ศูนย์ฝึกและอบรม ฯ บ้านมุกิตา ศูนย์ฝึกและอบรม ฯ บ้านอุเบกขา ศูนย์ฝึกและอบรม ฯ บ้านสิรินธร และ ศูนย์ฝึกและอบรม ฯ บ้านกาญจนาภิเษก

นิยามศัพท์

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลกระทบจากปัจจัยการควบคุมตนเองกับการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพมหานครและ

ปริมณฑล ภายใต้การให้คำนิยามในการวิจัย ดังนี้

เด็กและเยาวชนชาย หมายถึง เด็กและเยาวชนชายที่มีอายุระหว่าง 7 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี

การกระทำผิดคดีชีวิตและร่างกาย หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายที่ผู้กระทำผิดกระทำต่อชีวิตร่างกายต่อผู้อื่นโดยตรง เช่น การทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยเจตนา กระทำโดยไม่เจตนา กระทำโดยประมาท กระทำอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นฆ่าตนเองหรือพยายามฆ่าตนเอง หรือการเข้าร่วมชุมนุมต่อสู้กันเป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดถึงแก่ความตาย

การกระทำผิดซ้ำ หมายถึง การกระทำผิดมากกว่า 1 ครั้งขึ้นไป ทั้งที่ถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย และไม่ได้ถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย

ปัจจัยตามทฤษฎีควบคุมตนเอง หรือ ทฤษฎีทั่วไปของอาชญากรรม หมายถึง ความหุนหันพลันแล่น, การชอบเสี่ยง, การใช้ภาษากายมากกว่าภาษาพูด, การยึดถือตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง, มีอารมณ์โกรธฉุนเฉียวง่าย และการเลือกทำงานง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน

การดำเนินการ

สำรวจพฤติกรรมและทัศนคติของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายกับระดับของการควบคุมตนเองตามปัจจัยต่าง ๆ โดยการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้

ในการศึกษาวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามที่ออกแบบสำหรับเก็บข้อมูลในหัวข้อตามปัจจัยทั้ง 6 ของทฤษฎีควบคุมตนเอง หรือ ทฤษฎีทั่วไปของอาชญากรรม จำนวนทั้งสิ้น 33 ข้อคำถาม

ผลการศึกษา

1. ข้อมูลพื้นฐานและปัจจัยภูมิหลัง

จากผลการศึกษาตัวแปรปัจจัยภูมิหลัง ของเด็กและเยาวชนกลุ่มเป้าหมายจำนวน 154 คนนั้น พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตต่างจังหวัด (ร้อยละ 67.5) มีอายุเริ่มต้นของการกระทำผิดโดยมากแล้วจะอยู่ในช่วง 14-18 ปี (ร้อยละ 96.8) โดยมีอายุต่ำที่สุดอยู่ที่ 8 ปี และสูงที่สุดอยู่ที่ 18 ปี เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่จะมีพื้นฐานทางด้านการศึกษาอยู่ในระดับมัธยม

ศึกษาตอนต้น สำหรับประเด็นความสัมพันธ์ในครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายมากกว่าร้อยละ 50 ให้ข้อมูลว่าอาศัยอยู่กับครอบครัว พ่อแม่รักและอยู่ด้วยกัน โดยครอบครัวมีความสัมพันธ์ในลักษณะรักใคร่กลมเกลียวกันดี

เมื่อพิจารณาจากผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างทางด้านประวัติในการกระทำผิด พบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด 154 ราย มีประวัติอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับคดีฆ่าถึงร้อยละ 73.5 (คดีฆ่า, พยายามฆ่า และร่วมกันฆ่า) นอกจากนั้นแล้วยังกระทำผิดในคดีอื่นร่วมด้วยเช่น กระทำผิดในคดีปล้นฆ่า (ร้อยละ 2.1) หรือในคดีฆ่าและข่มขืน (ร้อยละ 0.7) เป็นต้น และจากผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายประมาณร้อยละ 82 จะมีค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งของการกระทำผิดก่อนถูกจับกุมประมาณคนละ 2 ครั้ง

2. ผลจากการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรคือ 6 ปัจจัยของทฤษฎีการควบคุมตนเอง และการมีพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายโดยการใช้วิธีการวิเคราะห์ทางสถิติแบบ Logistic Regression

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ของทฤษฎีโดยวิธี Logistic Regression ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดตาม

จำนวนครั้งของการกระทำผิด ("lower times recidivism (0-3 times)" = 1, "higher times (upper 3 times)" = 2) โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยการทดสอบความสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson r correlations) ก่อนทำการวิเคราะห์ Logistic Regression ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สัน แสดงให้เห็นว่าระดับของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีทั้งความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยตัวแปรการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการควบคุมตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r(145) = 0.01, p < 0.01$) รวมทั้งองค์ประกอบของปัจจัยการควบคุมตนเอง เช่น ความหุนหันพลันแล่น ($r(154) = 0.014, P < 0.05$) เลือการทำงานที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ($r(153) = 0.42, p < 0.05$) การชอบความเสี่ยง ($r(153) = 0.00, p < 0.01$) และการมีอารมณ์โกรธจนเจียวง่าย ($r(153) = 0.002, p < 0.01$) ในขณะที่ตัวแปรการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับ การใช้ภาษากายมากกว่าภาษาพูด และการยึดถือตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง ($r(153) = 0.130$ และ $0.503, p < 0.05$ ตามลำดับ) ทั้งนี้เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการควบคุมตนเองกับองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบ พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับปานกลางจนถึงระดับสูง ($0.213^{**} - 0.812^{**}$) (พิจารณาจาก

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการควบคุมตนเองกับองค์ประกอบของปัจจัย และการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชน (N = 154)

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8
1. การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	1							
2. การควบคุมตนเอง	-0.214**	1						
3. ความหุนหันพลันแล่น	0.197*	0.812**	1					
4. การชอบทำงานง่าย ๆ	0.165*	0.601**	0.540**	1				
5. การชอบความเสี่ยง	0.330**	0.753**	0.470**	0.435**	1			
6. การมีอารมณ์ฉุนเฉียวง่าย	0.252**	0.671**	0.428**	0.226**	0.367**	1		
7. การใช้ภาษากายมากกว่าภาษาพูด	0.123	0.621**	0.353**	0.345**	0.423**	0.368**	1	
8. การยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง	-0.055	0.699**	0.432**	0.213**	0.533**	0.295**	0.335**	1

* Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed)
 ** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed)

ตารางที่ 1)

และเมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เพื่อการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการควบคุมตนเอง และความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนชายกลุ่มตัวอย่าง จากผลการวิเคราะห์โดยวิธี Logistic Regression และแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 4 โมเดล โดยโมเดลที่ 1 จะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภูมิหลังกับการกระทำผิดซ้ำ ๆ (พิจารณาโมเดลที่ 1, ตารางที่ 2) พบว่าโมเดลไม่สามารถทำนายการกระทำผิดซ้ำ ๆ ได้ (ค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภูมิหลังกับการกระทำผิดซ้ำ ๆ มีความสัมพันธ์กันไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $p = 0.370$) แต่เมื่อทำการแยกการพิจารณาตัวแปรเป็นรายตัว จะพบว่าภูมิฐานะ และอายุเริ่มต้นของการกระทำผิด (14-18 ปี) มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.026$ และ 0.045 ตามลำดับ) ซึ่งผลการวิจัยนี้ยังมีความสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎี Life cause ที่กล่าวว่าอายุของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด หรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนส่วนใหญ่จะเริ่มต้นขึ้นในช่วงวัยรุ่น

เมื่อพิจารณาโมเดลที่ 2 (ตารางที่ 2) ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของปัจจัยการควบคุมตนเอง ทั้ง 6 ประการกับการกระทำผิดซ้ำ ๆ พบว่า โมเดลดังกล่าวสามารถทำนายการกระทำผิดซ้ำ ๆ ได้ร้อยละ 35.2 โดยมีค่าความเที่ยงของการทำนายร้อยละ 80.7 (ตารางที่ 4) และเมื่อพิจารณาแยกเป็นแต่ละองค์ประกอบจะพบว่าองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ การมีระดับของปัจจัยความหุนหันพลันแล่น (impulsive) สูง, การมีระดับของปัจจัยการชอบใช้ชีวิตง่าย ๆ (simple task) สูง, การมีระดับของปัจจัยการชอบใช้ชีวิตแบบเสี่ยง (risk taking) สูง และการมีระดับของปัจจัยการมีอารมณ์โกรธและฉุนเฉียว (temper) สูง ในขณะที่การใช้ภาษากายมากกว่าภาษาพูด (physical activities) และการยึดถือตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง (self center) ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการกระทำผิดซ้ำ ๆ ($p = 0.049, 0.045, 0.000$ และ 0.040 ตามลำดับ)

เมื่อพิจารณาโมเดลที่ 3 (ตารางที่ 2) แสดงความสัมพันธ์ร่วมระหว่างปัจจัยภูมิหลังและปัจจัยการควบคุมตนเอง กับการกระทำผิดซ้ำ ๆ พบว่า โมเดลไม่สามารถ

ทำนายการกระทำผิดซ้ำได้ (ค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภูมิหลังและปัจจัยการควบคุมตนเองกับการกระทำผิดซ้ำ ๆ มีความสัมพันธ์กันไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $p = 0.442$) แต่เมื่อทำการแยกพิจารณาเป็นรายปัจจัยพบว่า ปัจจัยภูมิฐานะ ปัจจัยการมีระดับของปัจจัยการชอบใช้ชีวิตแบบเสี่ยง (risk taking) สูง และปัจจัยการมีระดับของปัจจัยการมีอารมณ์โกรธและฉุนเฉียว (temper) สูง มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับโมเดลสุดท้าย (โมเดลที่ 4, ตารางที่ 3) แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการควบคุมตนเองกับการกระทำผิดซ้ำ ๆ พบว่าโมเดลดังกล่าวสามารถทำนายการกระทำผิดซ้ำ ๆ ได้ร้อยละ 4.6 และมีค่าความเที่ยงของการทำนายร้อยละ 60 (ตารางที่ 4)

จากผลการวิจัยดังกล่าวสามารถสร้างเป็นสมการทำนายการกระทำผิดซ้ำ ๆ ได้ดังนี้

$$\text{logit}(\pi) = \alpha + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \dots + \beta_n X_n$$

จากโมเดลที่ 2

การกระทำผิดซ้ำ ๆ = $1.888 + (0.753)$ ความหุนหันพลันแล่น + (0.492) การชอบใช้ชีวิตง่าย ๆ + (0.281) การชอบใช้ชีวิตแบบเสี่ยง + (0.104) การมีอารมณ์โกรธและฉุนเฉียว

จากโมเดลที่ 4

การกระทำผิดซ้ำ ๆ = $2.398 + (-0.031)$ ปัจจัยการควบคุมตนเอง

จากผลการวิเคราะห์ทางสถิติจากการศึกษาวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าปัจจัยการควบคุมตนเองเพียงปัจจัยเดียวไม่สามารถทำนายการกระทำผิดซ้ำ ๆ ของเด็กและเยาวชนได้ดีที่สุด และในขณะที่องค์ประกอบของปัจจัยการควบคุมตนเองนั้น ก็มีเพียงบางองค์ประกอบเท่านั้นที่มีอำนาจในการทำนายการกระทำผิดซ้ำ ๆ อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Grasmick และ คณะ (1993), การศึกษาของ Wood และคณะ (1993) และ การศึกษาของ Longshore และคณะ (1996) ที่พบว่าปัจจัยการควบคุมตนเองเพียงอย่างเดียวจะมีความสามารถในการทำนายการกระทำผิดซ้ำได้น้อยกว่าการนำปัจจัยอื่นๆ เช่น ปัจจัยทางด้านโอกาสของการกระทำผิด เข้ามาร่วมเป็นองค์ประกอบในการทำนายการกระทำผิดซ้ำดังกล่าวด้วย

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Multiple Logistic Regression Analysis ระหว่าง ตัวแปรอิสระ (การควบคุมตนเอง) และตัวแปรควบคุม (การกระทำผิดซ้ำทางร่างกาย)

Predictors	Model I			Model II			Model III				
	B	Odds	p	95% C.I for		B	Odds	p	95% C.I for		
				Lower	Upper				Lower	Upper	
Background Variables											
Hometown	0.957	2.604	0.026	1,122	6,046	1.305	3.688	0.015	1.288	10.561	
Religion	-1.06	0.341	0.597	0.007	1.084	-0.43	0.65	0.806	0.02	20.45	
Age of onset	-0.291	0.748	0.045	0.55	1.018	-0.292	0.747	0.118	0.518	1.077	
Current Age	-0.097	0.907	0.365	0.735	1.12	-0.089	0.915	0.489	0.712	1.176	
Education	0.375	1.455	0.072	0.967	2.19	0.33	1.391	0.161	0.876	2.209	
Occupation	-0.096	0.908	0.371	0.735	1.121	-0.18	0.836	0.167	0.648	1.078	
Parental Status	-0.075	0.928	0.672	0.657	1.311	-0.228	0.796	0.268	0.532	1.192	
Father Occupation	-0.015	0.985	0.894	0.786	1.233	0.003	1.003	0.985	0.771	1.304	
Mother Occupation	-0.088	0.915	0.419	0.739	1.134	-0.03	0.97	0.815	0.751	1.252	
Family Relationship	-0.023	0.978	0.892	0.704	1.358	-0.037	0.964	0.852	0.655	1.418	
Lived with	-0.079	0.924	0.609	0.682	1.251	-0.063	0.939	0.743	0.645	1.368	
Community Character	0.028	1.028	0.73	0.879	1.203	-0.019	0.981	0.839	0.813	1.183	
Living Character	-0.079	0.924	0.602	0.687	1.243	-0.154	0.857	0.394	0.601	1.222	
Income	-0.037	0.963	0.735	0.777	1.195	0.072	1.075	0.59	0.826	1.399	
Family Income	-0.006	0.994	0.961	0.792	1.248	-0.026	0.974	0.847	0.746	1.272	
Elements of Self-control factor											
Impulsive				0.753	0.471	0.049	0.222	0.997	0.08	1.084	0.193
Simple Task				0.492	0.611	0.045	0.378	0.988	0.037	1.038	0.759
Risk Taking				0.281	0.755	0	0.646	0.883	0.357	0.7	0
Temper				0.104	0.91	0.04	0.816	0.995	0.133	0.875	0.035
Physical Activities				-0.395	0.674	0.083	0.413	1.053	0.148	1.159	0.178
Self-centered				0.303	0.739	0.173	0.477	1.143	0.029	1.029	0.831
Constant				1.888	6.608	0.261			4.914	136.206	0.515
-2 log likelihood	181.651			136.995					175.768		
Chi-square	8.679			14.259					7.912		
df	8			8					8		
P	0.37			0.05					0.442		
Pseudo R square	0.198			0.352					0.337		

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Multiple Logistic Regression Analysis ระหว่างตัวแปรอิสระ (การควบคุมตนเอง) และตัวแปรควบคุม (การกระทำผิดซ้ำทางด้านร่างกาย)

Predictors	Model 4				
	B	Odds ratio	p	95% C.I for Odds ratio	
				Lower	Upper
Self-control factor variable	-0.031	0.97	0.012	0.947	0.993
Constant	2.398	11.002	0.02		
-2 log likelihood	193.031				
Chi-square	2.913				
df	8				
P	0.04				
Pseudo R square	0.046				

ตารางที่ 4 Classifications after Entry of the Explanatory Variables in the Model

Predicted		Observed			Overall percentage
		Lower group	Upper group	% Correct	
Model II	Lower group	68	11	86.1	80.7
	Upper group	17	49	74.2	
Model IV	Lower group	58	21	73.4	60.0
	Upper group	37	29	43.9	

* The number in parentheses were % correct prior to entry of the explanatory variables in the model

"As a predictor of crime, crime opportunity in our data appears to be almost as strong as (in the case of fraud) or stronger than (in the case of force) the term representing the interaction of low self-control and crime opportunity" (Grasmick et al. 1993:24)"

"ตัวทำนายการเกิดอาชญากรรม, โอกาสของการเกิดอาชญากรรมจากข้อมูลของการศึกษานั้น พบว่า มีอำนาจในการทำนายการเกิดอาชญากรรม (ในกรณีของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ) หรือมีอำนาจในการทำนายมากกว่า (ในกรณีของอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลัง) ตัวแปรการทำนายการเกิดอาชญากรรมที่เป็นผลกระทบร่วมระหว่าง การควบคุมตนเองต่ำ และโอกาส

ของการเกิดอาชญากรรม (Grasmick et al. 1993:24)"

อภิปรายผลการวิจัย

จากวัตถุประสงค์หลักของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ ต้องการทดสอบอำนาจขององค์ประกอบของปัจจัยการควบคุมตนเองต่อการกระทำผิดซ้ำทางด้านชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยทำการตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของปัจจัยการควบคุมตนเองและการกระทำผิดซ้ำทางด้านร่างกาย ซึ่งจากการทดสอบสมมติฐานพบว่า (a) มีความสัมพันธ์กันระหว่างบางองค์ประกอบของปัจจัย

การควบคุมตนเองและการกระทำผิดซ้ำทางด้านร่างกายของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (b) ปัจจัยทางด้านภูมิหลังบางปัจจัยจะมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำทางด้านร่างกายของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (c) เมื่อรวมองค์ประกอบของปัจจัยการควบคุมตนเองและปัจจัยภูมิหลังพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการทำนายการกระทำผิดซ้ำทางด้านร่างกายของเด็กและเยาวชนชาย และ (d) ปัจจัยการควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติในการทำผิดซ้ำทางด้านร่างกายของเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งจากข้อค้นพบดังกล่าวนี้พบว่าสามารถพิสูจน์สมมติฐานของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี รวมทั้งยังมีความสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยในอดีตที่เกี่ยวข้องกับประเด็นของตัวแปรการควบคุมตนเองกับการกระทำผิด ซึ่งจากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ให้การสนับสนุนความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของปัจจัยการควบคุมตนเองกับการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้ใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้วยวิธีการทางสถิติแบบ Multiple logistic regressions และมีการเพิ่มตัวแปรปัจจัยภูมิหลังของเด็กและเยาวชนชายเข้าร่วมในการวิเคราะห์ในครั้งนี้ด้วย สามารถพิจารณาได้จากโมเดลที่ 1 และโมเดลที่ 3 สำหรับองค์ประกอบของปัจจัยการควบคุมตนเองจะสามารถพิจารณาได้จากโมเดลที่ 2 และ 3 และโมเดลสุดท้าย (โมเดลที่ 4) เป็นการรวมองค์ประกอบทุกองค์ประกอบเข้าด้วยกันเป็นปัจจัยการควบคุมตนเอง (Self-control) โดยแต่ละโมเดลการวิเคราะห์นั้นจะมีความแตกต่างของอำนาจการทำนายการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนชาย โดยโมเดลที่มีอำนาจในการทำนายสูงที่สุดคือ โมเดลที่ 2 ดังที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไปแล้วในส่วนของผลการศึกษาวิจัย

ข้อเสนอแนะ

1) ข้อเสนอแนะทางนโยบายโดยอาศัยผลจากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในปัจจุบันมีการแสดงให้เห็นว่าแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดีเกี่ยวกับร่างกาย โดยมีความรุนแรงมากขึ้นกว่าในอดีต ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าปัญหาการกระทำผิดซ้ำดัง

กล่าวของเด็กและเยาวชนดังกล่าว เป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งของประเทศไทย

จากผลการศึกษาในครั้งนี้รวมทั้งผลจากการศึกษาวิจัยอื่นๆ ในปัจจุบันแสดงให้เห็นว่าปัจจัยการควบคุมตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยส่วนบุคคลของตัวผู้กระทำผิด มีบทบาทสำคัญในการทำนายการกระทำผิดซ้ำทางด้านร่างกายของเด็กและเยาวชน ดังนั้นการหาแนวทาง หรือวิธีการพัฒนาระดับการควบคุมตนเองของเด็กและเยาวชนจึงน่าจะเป็นส่วนช่วยในการป้องกันและลดปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนดังกล่าวได้

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดนั้นจะขาดหรือมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำ ซึ่งจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองในระดับสูง ดังนั้น รูปแบบของการบำบัดเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้มีความจำเป็นที่จะต้องหาวิธีการเพิ่มระดับของการควบคุมตนเอง โดยทำการทดสอบและพัฒนาโปรแกรมให้เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อแก้ไข บำบัดและสร้างทัศนคติเด็กและเยาวชนให้มีจิตใจที่เข้มแข็ง ความอดทนอดกลั้น หรืออาจเรียกว่ามีการควบคุมตนเองสูง (High Self-control) เพื่อเป็นการป้องกันการกระทำผิดซ้ำที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เช่น Pre-release center, Half-way house, หรือ Foster home e.g. (ชาญคณิต และอุนิษา, 2553)

ยิ่งไปกว่านั้น จากผลการวิเคราะห์ทางสถิติที่แสดงให้เห็นว่าอายุเริ่มต้นของการกระทำผิดทางด้านร่างกายคือช่วงอายุระหว่าง 8-18 (อายุเฉลี่ย 16.05 ปี) นั้น สามารถทำนายการกระทำผิดซ้ำได้ ซึ่งผลการวิเคราะห์จากการศึกษาในครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของก๊อตเฟรดสัน และ เฮอริชชี (Gottfredson and Hirschi) ในปี 1990 ที่กล่าวว่าพฤติกรรมส่วนบุคคลโดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีลักษณะของระดับการควบคุมตนเองต่ำนั้นจะเป็นผลมาจากความยากจนและผลจากการเลี้ยงดูที่ไม่ถูกต้องของพ่อแม่ในช่วงต้นของชีวิต (ก่อนอายุ 8 ปี)

การเลี้ยงดูและความเอาใจใส่ของพ่อแม่จะเป็นการสร้างและพัฒนาพันธะ หรือความผูกพันระหว่างเด็กและเยาวชนกับพ่อแม่ เมื่อพันธะดังกล่าวได้เกิดขึ้นแล้ว เด็กและเยาวชนก็จะมีรูปแบบพฤติกรรมต่าง ๆ

จากพ่อแม่ของตน ซึ่งโดยปกติแล้วพันธะ หรือความผูกพันดังกล่าวนี้จะเป็นตัวปิดกั้นพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่างๆ รวมถึงเป็นการสร้างระดับการควบคุมตนเองของเด็กและเยาวชนให้สูงขึ้นด้วย

ดังนั้น รูปแบบของการบำบัดเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเหล่านี้จึงควรเน้นถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นอันดับแรก คือ การทำให้เด็กและเยาวชนเกิดความรู้สึกถึงความรักของพ่อ-แม่หรือผู้ปกครองและความเสียใจต่อการกระทำผิดของบุตร เพื่อให้เด็กและเยาวชนตระหนักถึงความรู้สึกของบุคคลในครอบครัวหากตนเองกลับมาก่อทำผิดซ้ำอีก นอกจากนี้ ควรชี้ให้เห็นถึงผลร้ายที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายหรือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนดังกล่าวด้วย

2) ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ไม่ได้ครอบคลุมถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่มีความเป็นไปได้ว่าอาจจะเป็นปัจจัยตัวแปรเกี่ยวเนื่องที่มีนัยสำคัญต่อการทำให้เกิดการกระทำผิดซ้ำทางด้านร่างกายของเด็กและเยาวชนชาย เช่น ปัจจัยทางด้านการคบสมาคมที่แตกต่าง ปัจจัยพันธะทางสังคม ปัจจัยภูมิหลังของพ่อแม่ และปัจจัยทางด้านโอกาสและการตัดสินใจต่อการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือการเกิดอาชญากรรม ดังนั้น แนวทางในการศึกษาวิจัยในอนาคตจึงน่าจะมีการเพิ่มตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวแปรร่วมในการวิเคราะห์และทำนายพฤติกรรมและการกระทำผิดซ้ำทางด้านร่างกายของเด็กและเยาวชนชายดังกล่าว

2.2 การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ให้ความสนใจเฉพาะกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพและปริมณฑลที่กระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตและร่างกายเท่านั้น ดังนั้นการศึกษาวิจัยในอนาคตจึงน่าจะเป็นการศึกษาวิจัยที่ให้การครอบคลุมมากขึ้น โดยศึกษาจากเด็กและเยาวชนชายที่มีการกระทำผิดซ้ำในคดีชีวิตร่างกาย จากทุกศูนย์ฝึกและอบรมฯ เพื่อเป็นการทดสอบยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของปัจจัยการควบคุมตนเองกับการกระทำผิดซ้ำทางด้านร่างกายของเด็กและเยาวชนชายดังกล่าวได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

2.3 ควรที่จะมีการพัฒนาข้อคำถามที่มีความจำเพาะและมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมกระทำผิดของเด็กและเยาวชนให้มากขึ้น

ยิ่งขึ้น

2.4 การศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในอนาคตควรมีการศึกษาในระดับของการควบคุมตนเองของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ที่ผ่านกระบวนการบำบัด หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และแนวโน้มของการกลับมาก่อทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนชายเหล่านั้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. 2551. รายงานสถิติและคดีเด็กที่มีการกระทำผิดซ้ำ.
- กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ, สำนักงานพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน. รายงานสถิติคดีประจำปี 2551, 2551: 22
- คณะกรรมการข้าราชการพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด, กรุงเทพฯ. 2542
- ณัฏชลดา พิษิตบัญญัติการ. ปัญหาสังคม (Social Problems). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2533
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุณา เลิศโตมรสกุล. การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ในประเทศไทย : แนวทางในการป้องกันและแก้ไขโดยอาศัยปัจจัยที่เป็นตัวทำนายทางด้านอาชญาวิทยา. สำนักงานกิจการยุติธรรม, กระทรวงยุติธรรม. กรุงเทพฯ. 2553
- Gottfredson, Michael R., and Travis Hirschi (1990). A General Theory of Crime. Stanford: Stanford University Press.
- Grasmick, Harold G., Charles R. Tittle, Robert J. Bursik Jr., and Bruce J. Arneklev (1993). Testing the Core Empirical Implications of Gottfredson and Hirschi's General Theory of Crime. Journal of Research in Crime and Delinquency, 30:5-29.
- John C. McMullen (1999). A Test of Self-control Theory Using General Patterns of Deviance. Dissertation submitted to the Faculty of the Virginia Polytechnic Institute and State University in partial fulfillment of the requirement for the degree of Doctor of Philosophy, Blacksburg, Virginia
- Longshore, D., Turner, S. T., & Stein, J. A. (1996). Self-

control in a criminal sample: An examination of construct validity. *Criminology*, 34, 209-228.

Wiebush, R.C., Baird, C., Krisberg, B., and Onek, D. (1995). Risk assessment and classification for serious, violent, and chronic juvenile offenders. In J.C. Howell, B. Krisberg, J.D. Hawkins, and J.J. Wilson (Eds.), *A Sourcebook: Serious, Violent, and Chronic Juvenile Offenders*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications

Wood, Peter B., Betty Pfefferbaum, and Bruce J. Arneklev (1993) Risk-taking and Self - Control: Social Psychological Correlates of Delinquency. *Journal of Crime and Justice*,16: 111-130.